

Τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος χαριέστατα ποιήματα ἔχουσιν ὧδε :

Ἀναμνήσεις.

Ἄχ, μὴ θρηνεῖς, πικρὴ καρδίᾳ, δὲν θέλω ἄλλους πόνους·
ἔκλαυσα χρόνῳ· ἀδιάκοπα μὲ φλογισμένους στόνους.
Μὴ κλαῖς καρδίᾳ· τὰ δάκρυα νὰ τὰ βαστᾷς μαζὶ σου,
τόρα ποῦ πλέεις ἀτυχῆς στὸ κύμα τῆς ζωῆς σου.

Ἔχεις καρδίᾳ μου οὐρανὸν, ἀλλὰ χωρὶς ἀστέρητα·
ἔχεις πληγὴν ἀνιάτον, χωρὶς νὰ διῆς μαχαίρι·
ἔχεις τὰς τρικυμίας σου, ἔχεις καὶ σὺ χειμῶνας,
ἔχεις παλμούς τοῦ χωρισμοῦ, φαρμακκεροῦς ἀγῶνας.

Εἶχες στὰ βάθρα σου, καρδίᾳ, ἥλιον ἀκτινοδόλον·
εἶχες τῆς φλογεραῖς ματιαῖς, εἶχες τὸν κόσμον ὅλον.
Φεῦ, τώρα πῶς κατήντησες σὰν θάλασσα μὲ κύμα,
νᾶχης τὴν πίκρα γιὰ ζωὴν καὶ τὰς ἀβύσσους μνημῆα !

Φεῦ, τώρα πῶς κατήντησες καλὰ μὲ στὸν ἄερα,
νὰ σὲ κλονίξῃ ὁ βορρᾶς τοῦ πόνου νύκτα μέρα·
φεῦ, τώρα πῶς κατήντησες σὰν λυπηρὰ σελήνη,
νᾶχης τὴν νύκτα σύντροφος καὶ λάμπῃ τὴν ὁδύνη !

Ἄχ, τί καὶ μὲς, τί φλογερά λαμπάδα ἔστην καρδίᾳ μου,
τί πόνος ἀτελείωτος μέσα ἔστα σωθηκά μου !
Τὸν πόνον τὸν ἐπιθυμῶ, τὸν ἀγαπῶ τὸν πόνον·
αὐτὸς μὲ δέχνει τὸ χρυσὸ τὸν περασμένο χρόνο.

Χρόνε γλυκεῖ, τί ἔγινε, τί ἔγινεν ἐκεῖνη,
μὲ τοὺς γλυκοὺς τῆς ὀφθαλμοῦς ; Ἄχ φλόγα καὶ ὁδύνη !
Θυμῶμαι ταῖς γλυκαῖς ματιαῖς καὶ τὸ χλωμὸ τῆς χρωῖα.
Μὲ φαίνεται χαμογελᾷ τὸ λυπηρόν τῆς στόμα.

Αὐτὸ τὸ στόμα ἔχυνε τοῦ οὐρανοῦ τὴν χάρι·
ἦτον λουλούδι τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδιᾶς φεγγάρι.
Ἐστὰ δακρυσμένα μάτια μου ἡ ὄψις σου ἀντανάκλαξ,
καθὼς σελήνᾳ εἰς θάλασσαν πίπτει, τὰ κύματα φιλεῖ.

Θρηνεῖ τ' αἴρι τῆς νυκτός, σὺν ἄνθρωπος καὶ κλαίγει·
πάντα μ' εὐρίσκει μοναχῶ, μυρολογεῖ καὶ λέγει :
Ἐγὼ ἔστα πικρὰ κύματα τρέχω ἐκεῖ νὰ σβύσω,
χωρὶς ποτὲ ποτὲ νὰ δυνθῶ ὁροσιὰ νὰ σὲ χαρίσω.

Τώρα ἔστην Ρόδῳ εὐρίσκομαι, νησί χαριτωμένο,
νησί ὡς νύμφη τῆς αὐγῆς μὲ κρίνους στολισμένο.
Ὁ ἥλιος τ' ἀγάπησε, τὸ φῶς τοῦ τοῦ χαρίζει,
γιὰ τοῦτο σὺν τριαντάφυλλο μοσχολοεῖ καὶ ἀνθίζει.

Νομίζεις πάντα ἄνοιξι· χειμῶνα καλοκαίρι,
νομίζεις τὸ νησί πτηνὸν, σὺν ἄσπρῳ περιστέρῳ,
πῶς θὰ πετάξῃ, θὰ ὑψωθῇ, θὰ πάγῃ ἔσθ' αἰθέρα.
Ἔχει πτερὰ οὐράνια, σύντροφον τὸν ἄερα.

Ἔχει κλαδάκια ὁροσερά, λουλούδια μοσχολοεῖ·
ὅλα τὰ ἔχῃ τὰ καλὰ, ὅλα τὰ ἔχει, ὅλα,
ἀλλὰ τοῦ λείπει τὸ γλυκὺ, τ' οὐράνιον σου βλέμμα,
ἡ λυπημένη ὄψις σου, τὸ δακρυσμένο αἶμα.

Χαῖρε ψυχὴ· θὰ χωρισθῇς πλέον ἀπὸ τὸ σῶμα,
ἐσὺ θὰ πᾶς ἔσθ' οὐρανὸν, αὐτὸ θὰ πᾶς ἔσθ' ἡ χῶμα.
Ψυχὴ μου, βασανίσθηκες ἔσθ' ἡ γῆ τὴν πικραμένη·
τώρα θὰ φύγῃς μόνη σου, χωρὶς νᾶσαι δεμένη.

Αὐτὸ τὸ σῶμα τ' ὄρφανόν, αὐτὸ ἦτον μαζὶ σου,
εἰς θαμβωμένους ὀφθαλμούς, αὐτῶταν ἡ ζωὴ σου.
Τώρα θὰ λυώσῃ, θὰ χαθῇ, τώρα θὰ γείνη χῶμα.
Πρὶν λυώσῃ καὶ πρὶν σκορπισθῇ, ἀγάπησέ τ' ἀκόμα.

Ἀγάπη τῆς νεότητος, πρὶν σ' ἀποχαιρετίσω,
ἐν ἐλεγεῖον τῆς ψυχῆς ἰδοὺ θὰ σὲ χαρίσω :

.

Ἐλεγεῖον.

Γιατί, σὺ ἄγγελε τῆς γῆς, τὰ μάτια σου νὰ κλείσῃς ;
Γιατί, σὺ τῆς χαρᾶς πτηνὸν, πλέον νὰ μὴ καλήσῃς ;
Ἐσὺ, ἐσὺ ἀπέθανες, ἐσὺ σαβανωμένη,
ἐσὺ, τὸ ἄνθος κ' ἡ χαρὰ, μόνη καὶ μαραμμένη ;

Ἐσὺ ὁ ἥλιος τῆς αὐγῆς, σελήνη καὶ ἀστέρι·
ἐσὺ ἡ λάμπις τῆς καρδιᾶς, τῆς χάρις περιστέρι ;
Ἄχ, θάνατε, δὲν ἔπρεπε αὐτὴ νὰ ἀποθάνῃ·
σ' τὸ μέτωπόν της ἔπρεπε τῆς νιότης τὸ στεφάνι.

Θὰ τρέχῃ ὁ ἥλιος πάντοτε, ἀλλὰ δὲν θ' ἀπαντήσῃ,
σὺν τὰ γλυκὰ ματάκια σου, νὰ τὰ γλυκοφιλήσῃ·
καὶ τὸ φεγγάρι τὸ χλωμὸ, πλάσμα καθὼς ἐσένα,
δὲν θ' ἀπαντήσῃ εἰς τὴ γῆ· θὰ τρέχῃ λυπημένη.

Θ' ἀλθῇ χειμῶνας κ' ἄνοιξις, θ' ἀλθῇ τὸ καλοκαίρι,
ἀλλὰ ἐσὺ δὲν θάρχεσαι τῆς ἀρετῆς τ' ἀγέρι,
νὰ δῇς πῶς μέραις καὶ νυκτιαῖς δυὸ μάτι· ἀναδρακρῶν,
τὴν θλιβερὰν εἰκόνα σου μὲ δάκρυα νὰ ραντίζω.

Νὰ δῇς καρδίαν πένθιμον, καρδίαν μαραμμένην,
σ' τοῦ πόνου σου τὰ κύματα πάντοτε βυθισμένην.
Ἀγάπην, φίλην, ἄφησες σ' τὴ γῆ τὴν πικραμένη.
Τώρα πετᾷς σ' τοὺς οὐρανοὺς, δὲν εἶσαι πλὴν δεμένην.

Φλογίσθηκεν τὰ στήθη μου καὶ ἡ καρδίᾳ σὲ κλαίγει·
πάντα τὸ μοιρολόγι σου μὲ δάκρυ θὰ τὸ λέγῃ
καὶ τοῦ Ζεφύρου ἡ πένθιμος φωνὴ θὰ σὲ ζητήσῃ,
χωρὶς ποτὲ νὰ δυνθῇ κ' αὐτὴ νὰ σὲ ξυπνήσῃ.

Αἶ φίλαι σου θὰ σὲ ζητοῦν, τὰ νιάτα σου θὰ ψάλλουν,
σ' τὸ λυπημένο μνημὲά σου λουλούδια θὰ σοῦ βάλλουν·
θὰ λέγουν : « Φίλη ὄρφανῇ, φίλη ἀποθνήσκῃ,
» λουλούδι ἄσπρον τῆς χαρᾶς σ' τὸν τάφο κοιμισμένη,

» πῶς δὲν ξυπνᾷς, δὲν ἔρχεσαι πλέον νὰ μᾶς ζητήσῃς,
» γιατί, καθὼς τὴν νιότη σου, κ' ἡμᾶς νὰ μᾶς ἀφήσῃς ;
» καὶ ἀντὶ τᾶσπα τὰ στήθη σου νὰ στολισθοῦν μὲ κρίνους,
» νᾶχουν τὸ χῶμα σκέπασμα καὶ τοῦ βορρᾶ τοὺς θρήνους ;

» Τὸ σῶμά σου ἀπέθανεν, ἀλλ' ὅμως ἡ ψυχὴ σου,
» ὡς αὐρὰ θὰ γλυκοπετᾷ, σ' τὴν νέαν τὴν ζωὴν σου ».
Αὐτὰ θὰ σὲ μοιρολογοῦν, ἄχ, σὺ ἀποθνήσκῃ !
Σὺ μόνη εἰς τὸν τάφον σου, ἐξ ὅλων χωρισμένη !

Φίλη μου σ' ἀποχαιρετῶ· πλὴν ἔχε τὴν ἐλπίδα,
εἰς τὰ οὐράνια νὰ σὲ δῶ, καθὼς σ' τὴν γῆν σὲ εἶδα.
Θεέ μου· δὲν θ' ἀνταμωθοῦν ψυχὰ ἀγαπημένην,
ὅταν σ' τὴν νέαν των ζωὴν φθάσουν ἀπηρτημένην !

ΑΜΠΕΔΔΙΝ ΠΑΣΣΑΣ ΝΤΙΝΟΣ.

·Ο ἐπεύθυνος

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλεως-Πέμπαν Τυπολитоγραφείον ΝΕΟΛΟΓΟΥ